

Pinksteren 2002: Ferme de L'Orme en het boordenknoopje

*Henk Mulder**

Geen WTKG Paasexcursie dit jaar, zoals twee jaar geleden naar Ferme de l'Orme. Daarom ontmoeten drie heren die het echt niet kunnen laten, elkaar met Pasen 2002. Inderdaad, in Ferme de l'Orme: wegens succes geprolongeerd: Stef Mermuys, André Jansen en ondergetekende.

Zaterdagmorgen treffen wij elkaar in het struweel van Ferme: ik loop daar al een tijdje rond; Stef en André zijn al in een bos in Villiers-Saint-Frederic wezen kijken. Voor ze iets konden doen waren ze al weggestuurd door een boswachter.

Gelukkig is het wel droog maar niet al te warm, want het is dankbaar maar hard werken. Aan het eind van de zaterdagmiddag zijn Stef's aanhanger en mijn Laguna al aardig gevuld met volle zakken Lutetien III gruis. Zondag spitten we verder, maar omdat er niet veel ruimte meer is in mijn auto, zeef ik eerst met een grove zeef en zoek dat zeefsel ter plekke uit: er ontstaat naast de put een enorme berg Turritella's, als een monument voor de WTKG. Het fijne zeefsel gaat uiteraard mee naar huis. Inmiddels moet ik minstens 100 jaar worden, zoveel staat er nog te wachten om uitgezocht te worden.

Zondagmiddag zit er iets spectaculairs in mijn zeef: tussen het Ferme III gruis zit een donkergroen boordenknoopje. Kennelijk was er 45.000.000 jaar geleden al een vergevorderde menselijke beschaving; Lucy, de Java mens, de Neanderthaler, ze zijn in een klap van gisteren of van eergisteren. Ik zal nooit meer artikeltjes voor Afzettingen hoeven te schrijven, met al mijn eredoctoraten zal ik..... Ruw helpt Stef mij uit de droom: op twee meter diepte hebben we een kuil van de WTKG Paasexcursie 2000 aangesneden. Als iemand sindsdien een groen boordenknoopje mist, laat het mij dan weten.

Halverwege de middag graven we enkele tientallen meters verderop in Lutetien II zand. Met de bovenste grond gooien we een kuil dicht van eerdere gruisgravers waarin een heel klein hertje ligt te vergaan: een fossiele variant op het spreekwoord: als het kalf verdronken is, dempt men de put.

Eind van de middag als we bijna moeten stoppen omdat de auto's vol zitten en de put en wijzelf zijn uitgeput, krijgen wij hoog bezoek. Drie geuniformeerde en bewapende Franse boswachters leggen ons uit dat we zwaar in overtreding zijn, dat bodemschatten in de bodem thuis horen en niet in onze zakken, et cetera, et cetera. Eerst zijn ze er zelfs van overtuigd dat we voor de handel bezig zijn vanwege de diepe kuil en de enorme berg uitgezeefde Turritella's is. Ze eisen identiteitspapieren en schrijven pro-

cessen-verbaal verluchtigd met vele foto's. Heel even heb ik een flits, 3 tegen 3, een grote diepe kuil, wij hebben houwelen en scheppen; zullen we ze een staatsbegrafenis geven? Maar Stef en André zijn vast veel te netjes, en ik ben ook veel netter dan dat ik eruit zie. Bovendien zijn de drie Fransen bewapend.

Terwijl ik naar de auto loop, met voor en achter me een begeleider, bel ik stiekem mijn vrouw die op een camping in de buurt op me wacht. Ik leg uit dat we opgebracht worden maar dat ik niet meer kan zeggen want dat ik waarschijnlijk recht heb op slechts één telefoontje. Dus als ze me betrapten heb ik wellicht dat recht verspeeld.

We scheppen als bezetenen de kuil dicht met al het materiaal dat er omheen ligt. We proberen een goede indruk te maken, misschien mogen we dan toch wat houden. Maar neen, Stef moet met de kruiwagen naar zijn aanhanger en daar de zakken gruis uit halen en terugbrengen naar de kuil. Tenslotte moet ik met de kruiwagen naar mijn auto; ook die moet leeg. Maar ik ben echt helemaal op: twee dagen lekker maar keihard gegraven en gezeefd. Nu in een half uur keihard alles weer teruggegooid. Ik doe een uiterste poging bij de twee meter lange, kale, met geweer bewapende Fransman. In mijn beste schoolfrans leg ik uit dat ik echt niet meer kan. Ik vraag een geweldige boete, desnoods de guillotine als ik maar niet die negen balen gruis terug naar de kuil hoeft te zeulen. En wat doet die Fransman? Hij ziet dat ik echt aan het eind van mijn Latijn en mijn Frans ben en hij zegt: 'Ik zie dat u niet meer kunt; ik zal de zakken terugbrengen'. Met de laatste rit met de kruiwagen loop ik mee naar de kuil die nu geen kuil meer is. Halfgemeend bedank ik de kale Fransman voor het feit dat hij mijn zakken leegstort.

Nadat ze ons duidelijk hebben gemaakt dat een volgende keer de guillotine wel het minste is wat ons te wachten staat, nemen we hartelijk afscheid.

Wordt vervolgd???

**Henk Mulder, Rijnweg 52, 2681 SP Monster, tel. 0174-213079, email hjmulder@kabelfoon.nl*